PAOLO BACIGALUPI - OAMENI DE NISIP Şl ZGURĂ

Traducere din limba engleză

ROXANA BRÎNCEANU

Urmează o vizită într-un viitor sumbru, în care vestea *bună* este că oamenii au supravieţuit. Vestea rea este că nu prea a mai rămas *altceva*...

PAOLO BACIGALUPI a debutat în 1998 în *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction*, a stat departe de acest gen pentru câţiva ani, dar a revenit în noul secol, cu proze publicate în *F* & *SF* şi *Asimov's*. *A* apărut în Antologia Dozois nr 21. Bacigalupi locuieşte împreună cu familia sa în vestul statului Colorado, unde lucrează la un ziar ecologic.

- O mişcare ostilă! Mult înăuntrul perimetrului! Mult înăuntru!

Mi-am smuls ochelarii Reacţie Imersivă în timp ce adrena-lina alerga prin mine. Peisajul urban virtual pe care eram cât p-aci să-l distrug dispăru, înlocuit de multiplele imagini din camera noastră de monitorizare a operaţiunilor miniere SesCo. Pe unul dintre ecrane, traseul roşu fosforescent al unui intrus aluneca peste o hartă de teren, un impuls fierbinte ca sângele croindu-şi drum către Mina 8.

Jaak ieşise deja din camera de monitorizare. Am alergat după echipament.

L-am ajuns la vestiare, când tocmai înhăţa un TS-101, nişte grenade şi-şi trăgea exoscheletul de impact peste corpul tatuat. Îşi înfăşură bandulierele de protecţie peste umerii masivi şi alergă spre ecluzele exterioare. Mi-am încheiat exoscheletul, am tras 101 -ul din rastel, i-am verificat încărcătura şi l-am urmat.

Lisa era deja în HEV, ale cărui turbine ţipau ca nişte duhuri rele, când se deschise trapa. Centaurii santinele ridicară armele spre mine, apoi se relaxară, după ce datele de identificare prieten/duşman se derulară pe displayurile lor. Am ţâşnit peste pistă, cu pielea înţepându-mă sub rafalele vântului îngheţat din Montana şi sub jetul motoarelor Hentasa Mark V. Deasupra, norii sclipeau în portocaliu, luminaţi de roboţii minieri ai SesCo.

- Hai, Chen! Mişcă! Mişcă! Mişcă!

Am sărit în vehiculul de vânătoare. Nava ţâşni spre cer. Se aplecă, aruncându-mă într-un perete, apoi motoarele Hentasa îşi încheiară ciclul şi vânătorul se îndreptă înainte. Trapa HEV-ului alunecă, închizându-se. Urletul vântului tăcu.

Am înaintat chinuit către coconul de pilotaj şi am privit peste umerii lui Jaak şi ai Lisei peisajul de dedesubt.

- Ai avut un joc bun? întrebă Lisa. Am mârâit.

- Aproape câştigasem. Ajunsesem până la Paris.

Am tăiat ceţurile de deasupra bazinelor de colectare, zbu-rând la câţiva centimetri deasupra apei, apoi am atins malul opus. Vânătorul se zdruncină când softul anticoliziune ne azvârli de pe terenul accidentat. Lisa nu ţinu cont de computere şi forţă nava înapoi, aproape de sol, aducându-ne atât de jos încât mi-aş fi putut târî mâna prin prundiş în timp ce goneam şuierând pe deasupra lui.

Alarmele urlară. Jaak le decupla, iar Lisa împinse vânătorul şi mai jos. În faţă se desluşea o movilă de reziduuri. I-am ras culmea şi am căzut, la limita greţei, în valea următoare. Motoarele Hentasa se cutremurară, când Lisa le forţă până la limită. Am mai şters o culme. La orizont se întindea profilul zimţat al munţilor perforaţi de mine. Ne-am scufundat din nou în ceaţă şi am trecut razant peste un alt bazin de colectare, lăsând siaje neregulate în apele dense şi aurii.

Jaak studie scanerele vânătorului.

- L-am prins, zise cu un rânjet. Se mişcă, dar încet.

- Contactul va avea loc într-un minut, completă Lisa. Nu a lansat contramăsuri.

Am privit intrusul pe ecranul de urmărire, care ne oferea date în timp real, furnizate de sateliţii SesCo.

- Nici măcar nu e o ţintă mascată. Am fi putut arunca un mini asupra lui de la bază, dacă am fi ştiut că nu are de gând să sejoace de-a v-aţi ascunselea.

- Ţi-ai fi putut termina jocul, spuse Lisa.

- Tot îi putem servi o bombiţă, sugeră Jaak. Am scuturat din cap.

- Nu, hai să ne uităm. Dacă-l vaporizăm, nu mai rămâne nimic, şi Bunbaum o să vrea să ştie de ce am folosit vânătorul.

- Treizeci de secunde.

- Nu i-ar fi păsat, dacă cineva nu ar fi luat vânătorul pentru o excursie de plăcere la Cancun.

Lisa ridică din umeri.

- Voiam să înot. Fie asta, fie îţi spărgeam ţie rotulele.

Vânătorul trecu peste o altă serie de movile. Jaak studie

monitorul.

- Ţinta se îndepărtează. Tot lent. O să-l prindem.

- Cincisprezece secunde, zise Lisa.

Se desfacu din centurile de siguranţă şi trecu vânătorul pe automat. Ne-am repezit cu toţii la trapă când HEV-ul se smuci spre cer, pilotul automat încercând cu disperare să se smulge de primejdia rocilor de sub pântece.

Am sărit prin trapă, unu, doi, trei, prăbuşindu-ne ca nişte Icari. Ne-am izbit de pământ cu sute de kilometri la oră. Exo scheletele se sparseră ca sticla, aruncând resturile spre cer. Cioburile căzură în jurul nostru, petale de metal negru absor-bind radarul duşmanului şi înşelând detectoarele de căldură, în timp ce noi ne rostogoleam pe prundişul noroios, până ne opream brusc, devenind vulnerabili.

Vânătorul zbură peste colină, cu motoarele scrâşnind, ca o ţintă strălucitoare. M-am săltat în picioare şi am alergat spre culme, amestecând nămolul sedimentar galben şi zdrenţele de zăpadă îngălbenită. În spatele meu, Jaak era pe jos, cu braţele zdrobite. Resturile exoscheletului său îi marcau drumul pe care se rostogolise, o dâră lungă de metal negru lucios. Lisa zăcea la o sută de metri distanţă, cu femurul ieşindu-i prin coapsă, ca un semn alb de exclamare.

Am ajuns în vârful movilei şi am scrutat valea.

Nimic.

Am mărit amplificarea căştii. Pantele monotone ale altor grămezi de steril se întindeau sub mine. Bolovani, unii la fel de mari ca HEV-ul nostru, alţii spulberaţi de explozibili pu-ternici, împărţeau versanţii cu şisturile gălbui şi nisipul fin de steril, provenite din operaţiunile SesCo.

Jaak apăru lângă mine, urmat o clipă mai târziu de Lisa, cu cracul costumului de zbor rupt şi însângerat. Îşi şterse noroiul galben de pe faţă şi-l mancă, în timp ce studia valea de dedesubt.

- L-ai găsit?

Am scuturat din cap.

- Încă nu. Eşti teafară?

- O fractură curată. Jaak arătă: -Acolo!

Jos în vale ceva alerga, luminat de vânător. Aluneca de-a lungul unui pârâiaş, vâscos din cauza scurgerilor de acid. Nava îl mâna înspre noi. Nimic. Nici un foc de rachetă. Nici o urmă de arsură.

Numai creatura care alerga. O masă de păr încâlcit. Patruped. Stropit cu noroi.

- Vreo chestie bio? m-am întrebat.

- Nu are mâini, murmură Lisa.

- Şi nici echipament. Jaak mormăi.

- Ce ticălos nebun face un bio fără mâini? Am căutat spre culmile învecinate.

- O momeală, poate?

Jaak îşi verifică datele scanerului, furnizate de instrumentele mai puternice ale vânătorului.

- Nu cred. Putem ridica vânătorul mai sus? Vreau să mă uit în jur.

La comanda Lisei, vânătorul se înălţă, oferind senzorilor săi o suprafaţă mai mare. Urletul turbinelor se estompă pe măsură ce câştiga altitudine.

Jaak aşteptă să se adune mai multe date pe displayul său.

- Nu, nimic. Şi nici alte alerte de la staţiile din vecinătate. Suntem singuri.

Lisa clătină din cap.

- Ar fi trebuit să aruncăm pur şi simplu un mini asupra lui de la bază.

Jos în vale, fuga bio-creaturii se potoli până la un mers uşor. Nu părea să ne conştientizeze prezenţa. Fiind acum mai aproape, ne puteam da seama de cum arăta: un patruped păros cu coadă. Părul încâlcit îi atârna de pe gambe ca nişte orna mente, pline de bulgări de pământ cleios. Pe picioare avea pete de la acizii din bazinele de colectare, de parcă ar fi trecut prin şuvoaie de urină.

- Un bio urât de tot, am spus. Lisa îşi săltă 101 -ul pe umăr.

- Bio-topitură, când o să termin cu el.

- Stai! făcu Jaak. Nu-l arde! Lisa îl privi iritată.

- Acum ce mai e?

- Nu-i deloc o bio-creatură, şopti Jaak. E un câine.

Se ridică brusc şi sări peste culmea movilei, alergând drept în jos pe prundiş către animal.

- Stai! strigă Lisa, dar Jaak era deja complet expus şi gonea cât putea.

Animalul îi aruncă o privire lui Jaak, care ţipa şi îl întârâta în timp ce cobora panta, apoi se întoarse şi o luă la sănătoasa. Nu se putea pune cu Jaak. Jumătate de minut mai târziu prinsese

animalul din urmă.

Am schimbat o privire cu Lisa.

- Ei bine, zise ea, e îngrozitor de lent dacă e un bio. Ani văzut centauri care mergeau mai repede.

Cand i-am ajuns din urmă, Jaak îl încolţise într-un şanţ. Animalul stătea în centrul unui curent slab de apă noroioasă, tremurând, mârâind şi dezgolindu-şi dinţii când îl înconjurarăm, Incercăsă ne ocolească, dar Jaak îl ţinu cu uşurinţă în loc.

Văzut de aproape, părea chiar şi mai patetic decât de la distantă, vreo treizeci de kile de râie mârâitoare. Avea labele tăiate şi însângerate iar porţiuni din blană îi mseseră smulse, dezve-lind răni supurânde de la arsurile chimice.

- Să fiu al naibii, am gâfâit, holbându-mă la animal. Într-adevăr, seamănă cu un câine.

- Parcă am fi găsit ditamai dinozauru', rânji Jaak.

- Cum poate să trăiască aici? Bratul Lisei mătură orizontul:

- Nu e nimic din care să trăiască. Trebuie să fie modificat. examina mai de aproape, apoi privi spre Jaak:

- Eşti sigur că nu intră nimic în perimetru? Că ăsta nu-i o momeală?

Jaak scutură din cap.

- Nimic. Nici măcar un şoricel.

M-am aplecat spre creatură. Îşi dezgoli colţii într-un rictus de ură.

- E destul de zdravăn. Poate că e adevărat.

- Oho, chiar e adevărat. Am văzut cândva unul la zoo. Vă spun eu, ăsta-i câine, întări Jaak.

Lisa clătină din cap.

- Nu se poate. Un câine adevărat ar trebui să fie mort. Jaak rânji şi scutură capul.

- Nicidecum. Uită-te la el.

Se întinse să îndepărteze blana de pe faţa animalului, ca să-i putem vedea botul.

Animalul sări şi colţii i se înfipseră în braţul lui Jaak. Îl scu-tură cu violenţă, mârâind, când Jaak se holbă la creatura agăţaţa de carnea lui. Îşi smucea capul înainte şi înapoi, încercând să-i smulgă braţul. Sângele împroşcă în jurul botului, când colţii găsiră arterele.

Jaak râse. Sângerarea încetă.

- Ei drăcie, uitati-vă aici.

Ridică braţul până când animalul ieşi cu totul din apă, picurând. Am primit un căţeluş. Câinele atârna de braţul gros al lui Jaak. Încercă iarăşi să-l scuture, dar mişcările îi erau ineficiente acum, când spânzura deasupra pământului. Chiar şi Lisa zâmbi.

- Trebuie să fie un şoc să te trezeşti şi să constaţi că te afli la finele evolutiei.

Câinele mârâi, hotărât să rămână agăţat. Jaak râse şi-şi scoase cutitul monomol.

- Poftim, căţeluşule.

Îşi tăie braţul, abandonându-l în gura animalului uluit. Lisa înălţă capul.

- Crezi că am putea scoate ceva bani din asta? Jaak urmări cum câinele devora bratul retezat.

- Am citit undeva că obişnuiau să mănânce câini. Mă întreb ce gust au.

Am verificat timpul pe displayul meu. Pierdusem deja o oră pe o aventură care nu ne aducea nici un bonus.

- Ia-ţi câinele, Jaak, şi du-l în vânător. N-o să-l mâncăm înainte să-l anunţăm pe Bunbaum.

- Probabil îl va declara proprietatea companiei, bombăni Jaak.

- Mda, aşa se întâmplă întotdeauna. Dar tot va trebui să raportăm. Poate vom păstra dovada, dacă tot n-am distrus-o.

*

La cină am mâncat nisip. În afara bunkerului de securitate, roboţii minieri huruiau înainte şi înapoi, scurmând tot mai adânc în pământ, transformându-l în acid şi un terci de steril, *pe* care îl lăsau în bazine deschise, când se îmbina cu apa frea-tică, sau în adevărate geografii montane de sol arid. Era liniştitor să auzi maşinile lucrând toată ziua. Doar tu, boţii şi profiturile. Dacă nu cădea nici o bombă în timpul serviciu-lui, se mai adăuga şi un bonus frumuşel.

După cină ne-am aşezat şi am ajutat-o pe Lisa să-şi facă pie-lea tăioasă, implantându-i lame de-a lungul membrelor, aşa încât de oriunde a-i privi-o să arate caun brici. Se gândise să-şi pună lame monomol, dar ar fi putut sa-şi reteze prea uşor vreun membru din întâmplare, iar noi pierdusem şi aşa des-tule părţi corporale, fără să mai adăugăm şi asta la mutilare. Genul ăsta era pentru cei

care nu trebuie să muncească: artiştii din New York City şi din California.

Lisa avea o trusă DermDecora. O cumpărase ultima dată când fusesem în vacanţă şi cheltuise mult ca s-o obţină, în loc să-şi ia una dintre mărfurile contrafăcute care invadaseră piaţa. Ne-am străduit să-i tăiem pielea până la os şi să instalăm lamele. Un prieten de-al nostru din LA spunea că el organizează petre-ceri DermDecora numai pentru ca toată lumea să-şi poată face modificările şi să se ajute reciproc la zonele greu accesibile.

Lisa îmi aranjase şira spinării, ornamentând-o încântător cu lumini de aterizare de la coccis până la baza craniului, aşa că nu mă deranja s-o ajut, dar Jaak, care îşi facuse toate modificările la un salon de tatuaj de modă veche din Hawaii, nu era aşa de mulţumit. Era puţin frustrant, deoarece carnea ei tot încerca să se cicatrizeze înainte să instalăm lamele, dar în cele din urmă i-am dat de capăt şi după o oră începuse să arate bine.

După ce am terminat cu implanturile frontale ale Lisei, ne-am adunat în jurul ei şi am hrănit-o. Aveam un bol cu nămol rezidual, din care îi turnam în gură să-i grăbească procesul de integrare. Când nu o hrăneam, ne uitam la câine. Jaak îl înghe-suise într-o cuşcă improvizată într-un colţ al camerei noastre comune. Zăcea acolo ca mort.

Lisa spuse:

- I-am verificat ADN-ul. E într-adevăr un câine.

- Bunbaum te crede?

Îmi aruncă o privire supărată.

- Tu ce crezi?

Am râs. La SesCo, responsabilii cu apărarea tactică se pre-supunea că trebuie să fie rapizi, flexibili şi letali, însă în rea-litate procedurile noastre standard erau mereu aceleaşi: să-i lovim cu bombe atomice pe intruşi, să ardem resturile până se topesc, astfel încât să nu mai poată creşte la loc, să mer-gem pe plaje în vacanţe. Eram independenţi şi de încredere în privinţa deciziilor tactice, dar în nici un caz SesCo nu ar fi crezut că soldaţii săi de zgură găsiseră un câine în munţii lor de steril.

Lisa aprobă din cap.

- Voia să ştie cum drăcia naibii a putut supravieţui un câine pe acolo. Apoi a vrut să ştie de ce nu l-am prins mai devreme. Voia să ştie pentru ce ne plăteşte.

Îşi dădu părul blond de pe faţă şi fixă animalul.

- Ar fi trebuit să-l ard.

- Şi ce vrea să facem?

- Nu scrie în manual. O să ne sune.

Am studiat animalul schilod.

- Eu vreau să ştiu cum a supravieţuit. Câinii sunt carnivori, nu?

- Poate că unii dintre ingineri i-au dat carne. Aşa cum a făcut Jaak.

Acesta scutură din cap.

- Nu cred. Fraierul mi-a vomat braţul aproape imediat ce l-a mâncat.

Mişcă noul său ciot acolo unde braţul i se refacea rapid.

- Nu cred că suntem compatibili.

- Dar noi putem să-l mâncăm, nu? am întrebat. Lisa râse şi luă o lingură de reziduuri.

- Noi putem mânca orice. Suntem la capătul lanţului trofic.

- Ciudat că el nu ne poate mânca.

- Probabil ai mai mult plumb şi mercur în sânge decât ar fi putut avea orice alt animal de dinaintea tehno-larvelor.

- Asta-i rău?

- Era o otravă.

- Ciudat.

- Mi se pare că l-am deteriorat când l-am pus în cuşcă, zise Jaak, studiindu-l cu seriozitate. Nu se mai mişcă aşa ca înainte. Şi am auzit ceva plesnind când l-am înghesuit acolo.

- Şi?

Jaak ridică din umeri.

- Nu cred că se vindecă.

Câinele arăta într-adevăr cam lovit. Zăcea acolo, cu coas-tele ridicându-i-se şi coborând ca nişte foaie. Avea ochii pe jumătate deschişi, dar nu păreau să se fixeze pe niciunul dintre noi. Când Jaak făcu o mişcare bruscă, tresări pentru o secundă, dar nu se ridică. Nici măcar nu mârâi.

- N-am crezut niciodată că un animal poate fi atât de fragil.

- Şi tu eşti fragil. Nu e o surpriză prea mare.

- Da, dar eu nu i-am rupt decât vreo câteva oase, şi acum uită-te la el. Stă întins acolo şi gâfâie.

Lisa se încruntă gânditoare.

- Nu se vindecă.

Se ridică ezitant în picioare şi se apropie să se uite în cuşcă. Glasul ei era emotionat.

- Chiar e un câine. Aşa cum eram şi noi. Poate dura săptă-mâni până să se vindece. Un os rupt, şi s-a terminat.

Întinse o mână ascuţită în cuşcă şi-i făcu o tăietură fină pe picior. Sângele izbucni şi continuă să curgă. Dură minute întregi până să înceapă să se coaguleze. Câinele stătea nemişcat şi gâfâia, categoric epuizat. Ea râse.

- Greu de crezut că au fost vremuri în care să trăim destul de mult ca să putem evolua din aşa ceva. Dacă îi tai picioarele, nu mai cresc la loc, spuse, şi înălţă capul, fascinată.

- E la fel de delicat ca piatra. Dacă o spargi, nu-şi mai re-vine niciodată.

Se întinse să mângâie blana încâlcită a animalului.

- Şi la fel de uşor de distrus ca nava de vânătoare. Commul bâzâi. Jaak se duse să răspundă.

Lisa şi eu ne holbam la câine, mica noastră fereastră către preistorie.

Jaak se întoarse în cameră.

- Bunbaum trimite un biolog să se uite la el.

- Vrei să spui un bioinginer, l-am corectat.

- Nu. Biolog. Bunbaum spune că ei studiază animalele. Lisa se aşează. I-am verificat lamele ca să văd dacă pierduse vreuna.

- E o muncă inutilă.

- Probabil îi creează din ADN. Studiază ce fac. Comportamentul, rahaturi de genul ăsta.

- Cine-i angajează? Jaak ridică din umeri.

- Pau Foundation are trei pe statul de plată. Tipi de la Originea Vieţii. Ei îl trimit pe ăsta. Mushicumva. Nu i-am retinut numele.

- Origineavieţii?

- Sigur, ştii tu, ceea ce ne face să trăim. Ce ne ţine în viaţă. Chestii de genul ăsta.

Am turnat un pumn de nămol rezidual în gura Lisei. Ea înfulecă recunoscătoare.

- Nămolul ne face să trăim, am zis eu. Jaak făcu semn din cap spre câine.

- Nu face să trăiască un câine. Ne-am uitat cu totii la câine.

- E greu de spus ce-l face să trăiască.

Lin Musharraf era un tip scund cu păr negru şi un nas coroiat,

care îi domina faţa. Îşi gravase pielea cu implanturi lu-minoase aşezate în modele spiralate, aşa că apăru ca nişte vârtejuri de cobalt în întuneric, atunci când sări din HEV-ul său închiriat.

Centaurii înnebuniră din cauza musafirului neautorizat şi-l înconjurară, lipindu-l de navă. Erau grămadăpe el şi pe trusa lui ADN, adulmecându-l, plimbându-şi scanerele peste valiză, aţintindu-şi 10 l-urile spre faţa lui luminoasă şi mârâind la el.

L-am lăsat să transpire un minut înainte de a-i alunga. Centaurii se retraseră, înjurând şi dându-i ocol, dar nu-l arseră. Musharraf părea zguduit. Nu-l puteam învinui. Erau nişte monştri înspăimântători: mai mari şi mai rapizi decât un om. Schimbările lor de comportament îi faceau feroce, upgradă-rile de conştiinţă le ofereau capacitatea de a opera cu echipa-ment militar, iar reacţia lor de combat era atât de rudimentară, încât atunci când erau amenintati nu ştiau decât să atace.

Văzusem un centaur pe jumătate carbonizat rupând un om în bucăţi cu mâinile goale şi apoi luând cu asalt o culme fortificată inamică, târându-şi carcasa topită doar cu braţele. Sunt crea-turi grozave pe care să te bazezi când începe să plouă cu foc.

L-am scos pe Musharraf afară din grămadă. Avea un pachet întreg de memorii adiţionale clipindu-i pe ceafa: un cablu gros de date era conectat direct pe creier, fără protecţie la impact. Centaurii l-ar fi putut doborî cu o singură lovitură la ceafa. Poate cortexul său ar fi crescut la loc, dar nu ar mai fi fost acelaşi. Privind la acele triple nervuri clipitoare de inteligenţă, care îi ieşeau din ceafa, îţi puteai da seama că era un autentic şobolan de laborator. Numai creier, lipsit de instinct de su-pravieţuire. Nu mi-aş fi înfipt memorii adiţionale în cap nici pentru un bonus triplu.

- Aveţi un câine? întrebă Musharraf, când am ieşit din raza de actiune a centaurilor.

- Aşa credem.

L-am condus jos în bunker, am trecut de rastelele cu arme şi sălile de antrenament, până în camera comună unde aduse-sem câinele. Câinele ridică ochii spre noi, auzindu-ne intrând, cea mai complexă mişcare pe care o facuse de când îl pusese Jaak în cuşcă. Musharraf se opri brusc şi se holbă la el.

- Remarcabil.

Ingenunche în faţa cuştii animalului şi descuie uşa. Întinse un

pumn de tablete. Câinele se săltă greoi. Musharraf se dădu înapoi, facându-i loc, iar câinele îl urmă ţeapăn şi ezitant, adulmecând tabletele. Îşi îngropa botul în mâna lui cafenie, gâfâind şi înfulecând hrana. Musharraf ridică ochii.

- L-aţi găsit la puţurile de colectare a reziduurilor?

- Exact.

- Remarcabil.

Câinele termină tabletele şi adulmecă palma căutând altele. Musharraf râse şi se ridică în picioare.

- Nu mai primeşti. Nu acum.

Deschise trusa ADN, scoase un ac pentru prelevare şi înţepă câinele. Seringa se umplu cu sânge. Lisa îl urmărea.

- Vorbeşti cu el? Musharraf ridică din umeri.

- Din obişnuinţă.

- Dar nu e o fiinţă inteligentă.

- Mă rog, nu, dar îi place să audă voci.

Seringa se umplu complet. Scoase acul, desfacu recipientul colector şi îl fixă în trusă. Softul de analiză se trezi la viaţă şi sângele dispăru în inima trusei, cu un şuierat slab de absorbtie.

- De unde stii?

Musharraf ridică iarăşi din umeri.

- E un câine. Aşa sunt câinii.

Ne-am încruntat cu toţii. Musharraf începu să testeze sân-gele, fluierând încet pentru sine în timp ce lucra. Trusa lui ADN ciripea şi tiuia. Lisa îl urmări facând testele, evident supărată că SesCo ne trimisese un şobolan de laborator ca să retesteze ceea ce ea facuse deja. Iritaţia ei era uşor de înţeles. Şi un centaur ar fi putut face aceste teste.

- Sunt uluit că aţi găsit un câine la puţurile voastre, mur-mură Musharraf.

- Aveam de gând să-l ardem, dar Bunbaum nu ne-ar fi lăsat, spuse Lisa.

Musharraf îi aruncă o privire.

- Ce frustrant.

Fu rândul Lisei să ridice din umeri.

- Ordinele.

- Totuşi, sunt convins că arma voastră termică a prezentat o tentaţie puternică. Ce frumos din partea voastră că nu aţi omorât un animal lihnit de foame.

Lisa se încruntă suspicioasă. A început să mă îngrijoreze faptul că ar putea să-l facă bucăţi pe Musharraf. Era suficient de nebună şi fără s-o ia cineva de sus. Memoriile adiţionale de pe ceafa lui reprezentau o ţintă înfiorător de tentantă: o lovitură şi gata cu şobolanul de laborator. Oare i-ar fi observat ci-neva lipsa, dacă l-am fi aruncat într-un bazin de colectare? Era un amărât de biolog. Nu făcea doi bani.

Musharraf reveni la trusa lui ADN, aparent inconştient de pericol.

- Ştiaţi că în trecut oamenii considerau că trebuie să avem compasiune pentru toate creaturile de pe Pământ? Nu numai pentru noi, ci pentru toate fiinţele?

- Şi?

- Sper că veţi dovedi compasiune faţă de un savant trăznit şi n-o să mă dezmembraţi astăzi.

Lisa râse. Eu m-am relaxat. Încurajat, Musharraf spuse:

- E într-adevăr remarcabil că aţi găsit un astfel de specimen în teritoriul vostru minier. Nu mai auzisem de unul viu de zece sau cincisprezece ani.

- Eu am văzut unul la zoo, odată, zise Jaak.

- Da, bine, la zoo e singurul loc posibil pentru ei. Şi laboratoarele, desigur. Încă mai oferă informaţii genetice utile.

Analiza rezultatele testelor, dând din cap pentru sine, pe măsură ce informaţiile se derulau pe ecranul trusei.

- Cine are nevoie de animale, când poţi mânca piatră? rânji Jaak

Musharraf începu să-şi împacheteze trusa ADN.

- Tehno-larvele. Cu siguranţă. Noi am depăşit regnul animal, îşi încuie trusa şi dădu din cap.

- Ei bine, a fost chiar instructiv. Mulţumesc că mi-aţi per-mis să văd specimenul vostru.

- Nu-l iei cu tine? Musharraf se opri, surprins.

- O, nu. Nu cred că o să fac asta.

- Deci nu e un câine?

- Ba da, cu siguranţă este un câine adevărat. Dar ce naiba să fac eu cu el? spuse, şi ridică un flacon cu sânge. Avem ADN-ul. Unul viu nu prea merită să-l ţii pe lângă tine. E foarte costisitor de întreţinut, să ştiţi. Fabricarea hranei unui orga-nism primar este destul de complicată. Încăperi curate, filtre de aer, lumină

specială. Nu e uşor să recreezi reţeaua vieţii. E mult mai simplu să te dezlegi complet de la ea decât să încerci s-o recreezi.

Aruncă o privire câinelui.

- Din nefericire, prietenul nostru blănos nu ar fi trebuit să supravieţuiască în vremurile tehno-larvelor. Viermii o să-l mănânce la fel de repede cum mănâncă orice altceva. Nu, ar fi trebuit ca animalul să fie fabricat pornind de la zero. Şi zău aşa, ce rost ar fi avut? O bio-creatură fără mâini?

Râse şi se îndreptă spre HEV.

Ne-am uitat toţi unul la altul. Am alergat după doctor şi l-am prins la ieşirea pe pistă. Se oprise chiar înainte de a deschide ecluza.

- Centaurii voştri mă cunosc? întrebă el.

- Da, eşti în regulă.

- Bun.

Deschise ecluza şi ieşi în aerul rece. M-am luat după el.

- Stai! Ce să facem cu el?

- Cu câinele?

Doctorul urcă în HE V şi începu să-şi lege centurile. Vântul sufla în jurul nostru, aducând nisip înţepător din grămezile de steril.

- Duceţi-l înapoi lapuţuri. Sau aţiputea să-l mâncaţi, pre-A

supun. Înţeleg că ar fi o adevărată delicatesă. Există reţete pentru a găti animale. Cer timp, dar dau rezultate absolut extraordinare.

Pilotul lui Musharraf începu să tureze turbinele.

- Glumeşti?

Musharraf ridică din umeri şi strigă peste urletul din ce în ce mai puternic al motoarelor:

- Ar trebui să încercaţi! E doar o altă parte a moştenirii noastre care s-a atrofiat de când cu tehno-larvele!

Coborî uşa coconului zburător, sigilându-se înăuntru. Turbinele crescură viteza şi pilotul îmi făcu semn să mă dau înapoi din siajul lor atunci când HEV-ul se înălţă încet în aer.

*

Lisa şi Jaak nu puteau cădea de acord asupra a ce ar trebui să facem cu câinele. Aveam protocoale pentru rezolvarea conflictelor. Fiind un trib de ucigaşi, aveam nevoie de ele. În mod normal, consensul funcţiona în cazul nostru, dar din când în când

ne blocam pur şi simplu şi ţineam cu dinţii de poziţii, după care nu se mai putea face prea mult fără să fie omorât careva. Lisa şi Jaak se încăpăţânaseră, şi după câteva zile de certuri, cu Lisa ameninţând să frigă creatura noaptea, când Jaak nu era atent, şi Jaak ameninţând s-o frigă pe ea dacă făcea asta, în cele din urmă s-a ajuns la vot. Eu trebuia să decid.

- Eu zic să-l mâncăm, declară Lisa.

Stăteam în camera de monitorizare, urmărind imaginile prin satelit ale munţilor de steril şi petele în infraroşu ale roboţilor minieri, care scormoneau în pământ. Într-un colţ, obiectul disputei noastre zăcea în cuşca lui, târât acolo de Jaak în încercarea de a influenţa rezultatul. Îşi roti scaunul, îndepărtându-şi atenţia de la hărţile teatrului de operaţiuni.

- Eu cred că ar trebui să-l păstrăm. E ceva mişto. Ca pe vremuri, ştiţi? Vreau să zic, pe cine naiba mai ştiţi să aibă un câine?

- Cine naiba vrea să se certe? replică Lisa. Eu zic să încercăm să mâncăm carne adevărată.

Îşi făcu o tăietură în braţ cu lamele. Trecu degetele prin sângele rezultat şi le linse în timp ce rana i se închidea.

Amândoi se uitară spre mine. Eu am ridicat ochii în tavan.

- Sunteţi siguri că nu puteţi decide asta fără ajutorul meu? Lisa rânji.

- Haide, Chen, decide tu. A fost descoperirea grupului. Jaak n-o să se îmbufneze, nu-i aşa?

Jaak îi aruncă o privire urâtă. M-am întors spre el.

- Nu vreau capreţul hranei lui să se scadă din bonusul grupului. Am căzut de acord să folosim o parte din el pentru o nouă Reactie Imersivă. M-am săturat de cea veche.

Jaak ridică din umeri.

- Mie-mi convine. Pot plăti singur. N-o să-mi mai cumpar zdrente.

M-am lăsat pe spate în scaun, surprins, apoi m-am uitat la Lisa.

- Ei bine, dacă Jaak vrea să plătească el, cred că ar trebui să-l păstrăm.

Lisa se holbă la mine, nevenindu-i să creadă.

- Dar l-am putea găti!

Am aruncat o privire câinelui, care stătea gâfâind în cuşca lui.

- Să avem noi o grădină zoo. Într-un fel, îmi place.

Musharraf şi Pau Foundation ne-au ajutat furnizându-ne

tablete de hranăpentru câine, iar Jaak a căutat într-o bază de date veche cum să-i pună oasele în aţele. A cumpărat filtre de apă ca s-o poată bea.

Crezusem că luasem o hotărâre bună lăsând costurile în seama lui Jaak, dar nu prevăzusem cu adevărat complicaţiile aduse în bun ker de un organism nemodificat. Creatura murdărea podeaua, iar câteodată nu voia să mănânce sau se îmbolnăvea fără motiv, şi se vindeca greu astfel încât toţi trebuia să facem pe infirmierele în timp ce el zăcea în cuşcă. Mă tot aşteptam ca Lisa să-i rupă gâtul în timpul nopţii, dar cutoate că mai bombănea, nu-i făcu felul.

Jaak încercă să se comporte ca Musharraf. Vorbea cu câinele. Se conecta la diverse biblioteci şi citi totul despre câinii de pe vremuri. Cum trăiau în haite. Cum îi creşteau oamenii.

Am încercat să ne dăm seama ce fel de câine era, dar n-am putut restrânge prea mult presupunerile, apoi Jaak descoperi ca toate rasele de câini se puteau încrucişa, aşa că nu puteam decât să ghicim că era un fel de ciobănesc bine facut, poate cu cap de Rotweiler, şi probabil cu altceva din specii ca lupul, coiotulsaupeacolo.

Jaak socotea că avea în el ceva de coiot, se presupunea că ei se adaptau repede, şi orice ar fi fost câinele nostru trebuie sa se fi adaptat foarte repede, ca să se descurce la puţuri. Nu rra aşa de adaptat ca noi şi totuşi supravieţuise printre rocile acide. Chiar şi Lisa era impresionată.

*

Aruncam o ploaie de bombe asupra Recesioniştilor Antarctici, repezindu-mă din înalt şi alungându-i pe netrebnici din ce în ce mai departe de-a lungul banchizei. Dacă aveam noroc, reuşeam sa alung întregul sat pe vreo platformă reziduală şi să-i înec înainte de a-şi da seama ce se întâmplă. M-am aruncat din nou asupra lor, căsăpindu-i şi apoi retrăgându-mă din calea focului lor de răspuns.

Era distractiv, dar numai un mod de a-mi omorî timpul între bombardamentele reale. Noii ochelari RI cică nu erau mai prejos decât consolele, imersie completă şi feedback, în plus şi portabili. Oamenii erau atât de prinşi încât trebuiau hrăniţi intravenos, altfel slăbeau în timpul jocului.

Eram pe punctul de a scufunda o întreagă încărcătură de

refugiaţi când Jaak strigă:

- Veniti aici! Trebuie săvedeti asta!

Mi-am dat jos ochelarii şi am alergat în camera de monitorizare, plin de adrenalină. Când am ajuns acolo, Jaak stătea în mijlocul încăperii împreună cu câinele, zâmbind.

Lisa năvăli o secundă mai târziu.

- Ce?Cee?

Ochii ei scanau teatrul de operaţiuni, gata pentru vărsare de sânge.

- Iauite aici, rânji Jaak.

Se întoarse spre câine şi-i întinse mâna.

- Dă laba.

Câinele se lăsă pe şoldurile posterioare şi-i oferi cu gravitate laba. Jaak zâmbi şi i-o strânse, apoi îi aruncă o tabletă de hrană. Se întoarse spre noi şi făcu o plecăciune.

Lisa se încruntă.

- Mai fa o dată.

Jaak ridică din umeri şi repetă spectacolul pentru a doua oară.

- Gândeşte? întrebă ea. Jaak ridică iar din umeri.

- Habar n-am. Poti să-l determini să facăunele lucruri. Bibliotecile sunt pline de chestii despre ei. Pot fi dresaţi. Nu aşa ca un centaur, dar poţi să-i înveţi să facă mici şmecherii, iar dacă sunt de anumite rase pot să înveţe şi lucruri mai speciale.

- Cum ar fi?

- Unii erau dresaţi să atace. Sau să găsească explozibili. Lisa părea impresionată.

- Bombe nucleare, chestii de genul ăsta? Jaak ridică din umeri.

- Presupun că da.

- Pot să încerc şi eu? am întrebat.

- Dă-i drumul, aprobă Jaak.

M-am apropiat de câine şi i-am întins mâna.

- Dă laba.

Îmi întinse laba. Mi-am ieşit din fire. Era ca şi cum aş fi tri-mis semnale extraterestrilor. Adică, te aştepţi ca o bio-creatură sau un robot să facă ceea ce vrei tu. Centaur, du-te şi aruncă-te în aer. Găseşte inamicul. Cheamăîntăriri. La fel era şi HEV-ul. Făcea orice. Dar aşa era proiectat.

- Dă-i de mâncare, zise Jaak, înmânându-mi o tabletă de hrană. Trebuie să-i dai mâncare când execută corect.

I-am întins tableta de hrană. Limba lungă şi roz a câinelui îmi mătură palma. Am întins din nou mâna.

- Dă laba, am zis.

Îmi dădu laba. I-am strâns-o. Ochii săi chihlimbarii mă fixau solemn.

- E ceva dubios aici, zise Lisa.

M-am cutremurat, dând din cap şi retrăgându-mă. Câinele mă privi plecând.

În noaptea aceea am stat treaz în pat, citind. Stinsesem luminile şi numai suprafaţa cărţii strălucea, iluminând ca-mera de dormit într-o aură verzuie blândă. Câteva dintre achiziţiile artistice ale Lisei sclipeau slab de pe pereţi: un phoenix de bronz pe punctul de a-şi lua zborul, cu flăcări stilizate lucind în jurul lui, o gravură japoneză pe lemn cu Muntele Fuji şi alta cu un sat strivit sub zăpezi grele; o fo-tografie cu noi trei în Siberia, după campania din Peninsulă, zâmbind vii printre zgură.

Lisa intră în cameră. Lamele ei sclipiră în lumina slabă a cărţii mele, fulgere de scântei verzi care îi subliniau membrele atunci când se mişca.

- Ce citeşti?

Se dezbrăcă şi se înghesui în pat lângă mine. Am ridicat cartea şi am citit cu voce tare:

Taie-mă, nu voi sângera. Gazează-ma, nu voi respira. Injunghie-mă' împuşca-ma, reteaza-ma, zdrobeşte-ma Euam înghiţit ştiinţa Eu sunt Dumnezeu

Unicul

Am închis cartea şi lumina ei se stinse. În întuneric, Lisa se foi sub pături.

Ochii mi se adaptară. Ea mă fixa.

- *Omul mort*, aşa-i?

- Câinele-i de vină, am zis.

- Sumbră lectură.

Îmi atinse umărul cu mâna caldă, lamele încorporate muş-când uşor din pielea mea.

- Şi noi am fost cum e câinele ăsta, am spus.

- Patetic.

Inspăimântător. Am tăcut o vreme. În cele din urmă am rupt tăcerea:

- Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu am fi

avut ştiinţa? Dacă nu am fi avut creierele noastre mari şi tehno-larvele şi stimulatoarele celulare şi...

- Şi toate astea fac să avem o viaţă bună? Râse.

- Nu, zise şi mă frecă pe stomac. Îmi plac viermişorii ăia care trăiesc în burta ta.

Începu să mă gâdile.

Viermişori în burta ta, să aibă Nelly ce mânca.

Tehno-larvele rodce-i rău, şi-n schimb ceva bun îţi dau.

M-am luptat cu ea, râzând.

- Asta nu e Yearly.

- Clasa atreia. Bazele bio-logicii. Doamna Alvarez. Ea era cu adevărat tare în problema tehno-larvelor.

Încercă să mă gâdile din nou, dar eu am îndepărtat-o.

- Da, mă rog, Yearly a scris numai despre nemurire. El nu le-ar fi luat.

Lisa renunţă la gâdilat şi se trânti iar lângă mine.

- Bla bla bla. El nu ar fi acceptat nici o modificare gene-tică. Nici un inhibator de celule. Murea de cancer şi a refuzat medicamentele care l-ar fi salvat. Ultimul nostru poet muritor. Au curs râuri de lacrimi. Şi ce dacă?

- Te-ai gândit vreodată de ce nu a făcut-o?

- Da. Voia să fie celebru. Sinuciderea atrage atenţia.

- Serios, acum. A crezut că a fi uman însemna să aibă ani-male. Chestia aia cu întreaga reţea a vieţii. Am citit despre el. E ciudat. Nu voia să trăiască fără ele.

- Doamna Alvarez îl ura. Avea nişte vorbe şi despre el. Oricum, noi ce era să facem? Să creăm tehno-larve şi remodelări ADN pentru fiecare specie stupidă? Ai idee cât ar fi costat?

Se ghemui mai aproape de mine.

- Dacă vrei animale înjurul tău, du-te la zoo. Sau cumpără nişte cărămizi şi fa câteva, dacă asta te face fericit. „Ceva cu mâini, pentru numele lui Dumnezeu, nu cum e ăla.

Fixa partea inferioară a patului de deasupra:

- Eu l-aş găti într-o secundă. Am clătinat din cap.

- Nu ştiu. Câinele e altceva decât o bio-creatură. Se uită la noi, iar acolo e ceva diferit de noi. Adică, ia orice bio-creatură, e din acelaşi aluat ca noi, turnat într-o altă formă, dar nu şi câinele ăsta...

Căzând pe gânduri, vocea mi se stinse. Lisa râse.

- Dă mâna cu tine, Chen. Când te salută un centaur, nici nu-l bagi în seamă.

Se urcă peste mine.

- Uită de câine. Concentrează-te asupra a ceva ce contează. Zâmbetul şi lamele ei sclipiră în semiîntuneric.

Când m-am trezit, ceva mă lingea pe faţă. La început am crezut că era Lisa, dar ea se urcase în patul ei. Am deschis ochii şi am descoperit câinele.

Era nostim ca animalul să mă lingă, de parcă ar fi vrut să vorbească, să mă salute sau ceva de genul ăsta. Mă linse din nou şi m-am gândit că parcursese un drum lung de când încercase să smulgă braţul lui Taak. Puse labele pe patul meu, apoi dintr-o singură mişcare greoaie era sus în pat cu mine, ghemuindu-şi trupul lângă al meu.

Dormi acolo toată noaptea. Era ciudat ca altceva decât Lisa să doarmă lângă mine, dar era cald şi avea ceva priete-nos. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc, alunecând înapoi în somn.

*

Am plecat în vacanţă în Hawaii, ca să înotăm, şi am luat câinele cu noi. Era plăcut să părăsim frigul nordului pentru blândul Pacific. Era plăcut să stai pe plajă şi să priveşti orizontul infinit. Era plăcut să ne plimbăm pe plajă, ţinându-ne de mână, în timp ce valurile negre se spărgeau de ţărm.

Lisa era o înotătoare bună. Străbătea luciul metalic al oceanului ca un tipar din preistorie şi, când ieşea la suprafaţă, cor-pul său gol sclipea în sute de bijuterii irizate de petrol.

Când soarele începu să apună, Jaak aprinse oceanul cu 101 -ul său. Am stat toţi şi ne-am uitat cum imensa minge roşie a Soarelui se scufunda printre perdelele de fum, lumina sa de-venind de un roşu tot mai închis cu fiecare minut. Valurile se năpusteau în flăcări pe ţărm. Jaak îşi scoase muzicuţa şi cântă, în timp ce eu şi Lisa faceam dragoste pe nisip.

Intenţionasem s-o amputăm în weekend, ca să încerce şi ea ce-mi facuse mie în vacanta trecută. Era ceva nou în L A, o experimentare a vulnerabilităţii.

Era frumoasă, stând acolo întinsă pe plajă, lucioasă şi ex-citată de joaca noastră din apă. Am lins opalele de petrol de pe pielea ei şi i-am tăiat membrele, lăsând-o mai neputincioasă decât un copil. Jaak cânta la muzicuţă, urmărea apusul Soa-relui şi se uita

cum o reduc pe Lisa la miez.

După sex, ne-am întins pe nisip. Ultimele părţi din soare cădeau sub apă. Razele lui sclipeau roşietice peste valurile fumegânde. Cerul, îngroşat cu particule şi fum, se întuneca.

Lisa şopti cuprinsă de emoţie:

- Ar trebui să venim aici mai des.

Am tras de un fragment de sârmă ghimpată îngropată în nisip. Se desfacu uşor şi mi-am înfaşurat-o în jurul braţului, o bandă strânsă muşcându-mi din piele. I-am arătat-o Lisei.

- Făceam asta mereu când eram copil, am spus zâmbind. Credeam că mă face să arăt fioros.

Lisa zâmbi şi ea.

- Eşti.

- Multumită ştiintei.

Am aruncat o privire câinelui. Stătea întins pe nisip, nu departe de noi. Părea ursuz şi nesigur în noul mediu, rupt de siguranţa puţurilor cu acizi şi a munţilor de steril din patria lui. Jaak se aşează lângă câine şi începu să cânte. Urechile anima-lului se întoarseră în direcţia muzicii. Jaak se pricepea. Sune-tul plângăreţ al muzicuţei plutea uşor peste plajă, până în locul unde stăteam noi.

Lisa întoarse capul, încercând să vadă câinele.

- Rostogoleşte-mă.

Am făcut ce-mi cerea. Deja membrele i se regenerau. Umflături mici, care aveau să crească devenind membre lungi. Până dimineaţă va fi întreagă şi moartă de foame. Studie câinele.

- Mai aproape de el decât sunt acum n-o să ajung niciodată. - Poftim?

- E vulnerabil la orice. Nu poate înota în ocean. Nu poate mânca nimic. Trebuie să-i facem noi rost de hrană. Trebuie să-i curăţim apa. O fundătură a lanţului evolutiv. Fără ştiinţă, am fi la fel de vulnerabili ca el. Ridică ochii spre mine: La fel de vulnerabili cum sunt eu acum. Rânji: Niciodată n-am fost mai aproape de moarte. Cu excepţia luptelor.

- Extravagant, nu-i aşa?

- Pentru o zi. Mi-a plăcut mai mult când ţi-am făcut-o ţie. Deja mor de foame.

Am hrănit-o cu un pumn de nisip uleios şi am privit câi-nele. Stăteanesigurpeplajă, adulmecând suspicios câte o aşchie

ruginită de fier, care se ridica din pământ asemeni unei ari-pioare uriaşe a memoriei. Dezgropa cu labele o bucată de plas-tic roşu lustruită de ocean şi o mestecă puţin înainte de a o abandona. Începu să se lingăînjurul gurii. M-am întrebat dacă nu cumva se otrăvise din nou.

- Cu siguranţă te pune pe gânduri, am murmurat şi i-am mai dat Lisei o mână de nisip. Dacă cineva ar veni din trecut şi ne-ar întâlni aici şi acum, ce crezi că ar spune despre noi? Ne-ar considera măcar umani?

Lisa mă privi serioasă.

- Nu, ne-ar considera zei.

Jaak se ridică în picioare şi se aventură în valuri, intrând până la genunchi în apele negre fumegânde. Câinele, mânat de cine ştie ce instinct necunoscut, îl urmă, croindu-şi atent drum prin nisip şi moloz.

Câinele se încurcase într-un ghem de sârme în ultima noastră zi petrecută pe plajă. Sârma îl nenorocise: tăiase prin blană, îi rupsese picioarele, practic îl strangulase. Îşi rosese pe jumătate una dintre labe încercând să se elibereze. Când l-am găsit, era o grămadă însângerată de blană zdrenţuită şi carne la vedere.

Lisa se holbă la câine.

- Isuse, Jaak, ar fi trebuit să ai grijă de el.

- M-am dus să înot. Nu pot să stau tot timpul cu ochii pe creatură.

- O să dureze o veşnicie să reparăm asta, răbufni ea.

- Ar fi bine să încălzim vânătorul, am zis. O să ne fie mai uşor să lucrăm acasa.

Eu şi Lisa ne-am lăsat în genunchi ca să eliberăm câinele. Acesta scânci şi coada i se mişcă slab când am început noi să lucrăm.

Jaak tăcea. Lisa îl plesni peste picior.

- Hai, Jaak, vino aici. O să-şi piardă tot sângele dacă nu te grăbeşti. Ştii cât e de fragil.

- Cred că ar fi trebuit să-l mâncăm. Lisa ridică ochii, surprinsă.

- Zău?

- Sigur.

Mi-am ridicat privirea din punctul în care tăiam firele din jurul torsului câinelui.

- Credeam că vrei să fie animalul tău. Ca la zoo. Jaak clătină

din cap.

- Tabletele alea de hrană sunt scumpe. Îmi cheltuiesc jumătate din salariu pe mâncare şi filtre de apă, şi acum porcăria asta.

Flutură mâna către câinele încâlcit.

- Trebuie să-l supraveghezi tot timpul pe fraierul ăsta. Nu merită.

- Totuşi, e prietenul tău. Dă mâna cu tine. Jaak râse.

- Tu eşti prietenul meu.

Coborî ochii spre câine, cu faţa încreţită de concentrare.

- El e... e un animal.

Deşi discutasem cu toţii într-o doară cum ar fi să mâncăm câinele, a fost o surpriză să-l auzim că era atât de hotărât să-l ucidă.

- Poate ar trebui să decizi asta mâine, am zis. 11 putem duce înapoi în bunker, să-l reparăm, şi după aia să iei o decizie când n-o să mai fii aşa de supărat.

- Nu.

Scoase muzicuţa şi cântă câteva note, o gamă rapidă, însufleţită, Indepărtă muzicuţa de la gură.

- Dacă vrei tu să pui bani pentru hrana lui, o să-l păstrez, bănuiesc, dar altfel...

Ridică din umeri.

- Nu cred că ar trebui să-l găteşti. -Nu?

Lisa se uita la mine.

- L-am putea frige chiar aici, pe nisip.

Am privit în jos la câine, o grămadă de animal gâfâind, încrezător.

- Tot nu cred că ar trebui s-o facem. Jaak se uită serios la mine.

- Vrei să-i plăteşti hrana? Am oftat.

- Economisesc pentru noii ochelari Reacţie Imersivă.

- Mda, bine, şi eu am lucruri pe care vreau să le cumpăr, ştii asta.

Îşi încordă muşchii, arătându-şi tatuajele.

- Vreau să spun, ce bine face naibii ăsta?

- Te face să zâmbeşti.

- Reacţia Imersivă te face să zâmbeşti. Şi nu trebuie să-i cureţi rahatul. Haide, Chen. Recunoaşte. Nici tu nu vrei să ai grijă de el. E o pacoste.

Ne-am uitat unii la alţii, apoi la câine.

*

Lisa fripse câinele pe un banc de nisip, la un foc din plas-tice şi petrol adunat din ocean. Gustul era bun, dar în final a fost greu să înţelegem mare lucru. Mâncasem centauri arşi care erau mai buni.

După aceea ne-am plimbat pe ţărm. Valuri opalescente se spărgeau mugind pe nisip, lăsând străluciri de pietre preţioase la retragere, iar Soarele se scufunda roşu în depărtare.

Fără câine, ne-am putut bucura cu adevărat de plajă.. Nu mai trebuia să ne facem griji că ar putea călca în acid sau s-ar putea încurca în sârma ghimpată îngropată pe jumătate în nisip, sau ar putea mânca ceva care să-l facă să vomite jumătate de noapte.

Însă îmi aduc aminte cum câinele mi-a lins faţa şi şi-a suit masa blănoasă pe patul meu, şi îmi amintesc respiraţia lui caldă alături de mine, şi câteodată mi-e dor de el.